

РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в закрито заседание на двадесет и първи юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова

Членове: Маргаритка Шербанова
Петър Гунчев

като разгледа докладваното от Вера Цветкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000600683 по описа за 2023 година

При секретаря Ир.Милкова и в присъствието на прокурор от САП Р.С., като разгледа докладваното от съдия Цветкова ВНД № 683/2023г., за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда № 79 от 09.05.2023г. по нохд № 548/2023г., Софийски градски съд, НО, 5-ти състав е признал подс. Ж. М. Т. за виновен в извършване на престъпление по чл.124 ал.1 пр.3 от НК и на осн. чл. 303 ал.2 от НПК вр.чл.373 ал.2 вр.чл.373 ал.4 вр.чл.371 т.2 от НПК вр.чл.124 ал.1 пр.3 от НК вр.чл.58а ал.1 вр. чл.54 от НК го осъдил на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години, като на осн.чл.66 ал.1 от НК отложил изпълнението на наказанието с изпитателен срок от 5 /пет/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

На осн.чл.59 ал.1 и ал.2 от НК съдът приспаднал времето през което подс.Ж. Т. е бил фактически задържан със Заповед за задържане по ЗМВР и с Постановление на СГП от 11.09.2021г. и е изтърпявал МНО „Задържане под стража“ и МНО „Домашен арест“, считано от 21.09.2021г.

На осн.чл.189 ал.3 от НПК съдът осъдил подс.Ж. Т. да заплати

направените по делото разноси в размер на 2206,60 лева по сметка на бюджета на МВР, както и държавна такса в размер на 5,00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

Съдът се произнесъл и по отношение на веществените доказателства по делото.

Срещу постановената присъда е била депозирана жалба от адв. Д.П. – повереник на частните обвинители Г. К. А., А. М. А. и К. А. А.. В жалбата се твърди, че съдът неправилно и незаконосъобразно приложил диференцираната процедура по чл.371 т.2 от НПК, като в разпоредително заседание и в съдебно заседание на 09.05.2023г. са били изложени подробни съображения, установяващи, че не са налице предпоставките за разглеждане на делото по реда на съкратеното съдебно следствие по чл.371 т.2 от НПК. От предявения в съдебно заседание пред СГС видеозапис било установено, че подс. Т. е нанесъл с изключителна сила и без причина удар на пострадалия М. Т., от който удар е причинена смъртта му. Според повереника на частните обвинители, в досъдебното производство останало неизяснено какъв е видът на причинената на пострадалия средна телесна повреда, поради липсата на направено рентгеново изследване. Първият съд отказал събирането на доказателства за това какъв е видът на причинената телесна повреда, но това имало пряко отношение към правилната правна квалификация на деянието.

На следващо място се релевира довод, че определеното наказание на подсъдимия е явно несправедливо, тъй като е снизходително в съпоставка с причинения резултат – смъртта на пострадалия и не може да бъдат постигнати целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК. Моли се да бъде отменена обжалваната присъда и да бъде върнато делото за ново разглеждане за изясняване на всички обстоятелства, свързани с вида на причиненото на пострадалия телесно увреждане, което има пряко отношение към правилната правна квалификация, респективно към размера на наказанието.

Като алтернатива се моли да бъдат съобразени всички отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства и да бъде увеличен размера на наложеното му наказание, както и да бъде отменено постановеното отлагане на изтърпяване на наказанието, като се моли то да бъде изтърпяно ефективно.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, повереникът на частните

обвинители А. М. А., К. А. А. и Г. К. А. – адв.П. моли за бъде отменена обжалваната присъда. Посочва, че в съдебно заседание на 09.05.2023г. пред СГС е изложила подробни съображения за неправилното и незаконосъобразно приложение на съкратеното съдебно следствие. Моли съдът да се съобрази със заявеното несъгласие с правната кВА.фикация на деянието. Съобразявайки се с ТР №1/2009г. на ОСНК на ВКС, счита, че не са нА.це предпоставките за приложената в случая диференцирана процедура. Според т.4 от ТР №1/2009г., процедурата по чл.371 т.2 от НПК може да се приложи при нА.чни, надлежно събрани в хода на досъдебното производство доказателства, подкрепящи основните факти. Повереникът навежда довод, че в конкретния случай, при констатирани съществени противоречия в доказателствата, които създавА. сериозни съмнения относно съставомерните признаци на инкриминираното деяние и неговото авторство, първият съд неправилно приложил диференцирана процедура, вместо да разгледа делото по общия ред. Макар и в тази процедура, направено било искане за събиране на доказателства, които били съвместими с фактическата част и диспозитива на обвинителния акт, които доказателства биха повлияли пряко върху правната кВА.фикация. Твърди се, че на пострадА.те в нито един момент в това производство не им била дадена възможност да упражнят своите права. Релевира се довод, че отказът за събиране на доказателство за вида на телесната повреда е довел до нарушаване на основните принципи на наказателния процес за състезателност, равни права на страните и разкриване на обективната истина. На изгледания запис от страните в процеса, се виждал конфликт между подсъдимия и баща му, напълно безпричинно обръщане на подсъдимия към пострадА.я, който му бил в гръб и нанасяне на изключително силен удар в лицето на пострадА.я, който довел до смъртта му. Обръща внимание на мотивите на първостепенния съд, в които са изложени съображения за съдебно-медицинската експертиза, като било прието, че вещото лице д-р Б. е специА.ст в съответната област и е извършила и аутопсията на пострадА.я. Повереникът оспорва вида на причинената умишлено телесна повреда – дА. тя представлява счупване на носните фрагменти или счупване с разместване. Експертът не посочил рентгенографско изследване, за да достигне до този извод. Първият съд посочил, че е неотнормо каква е била силата на удара и кой е предизвикал скандала, но според повереника, това са обстоятелства, които трябва да се

преценяват във всички случаи, в които се разглеждат производства, свързани с телесни увреждания, тъй като те имат пряко отношение към съставомерни признаци на евентуално друго възможно престъпление. Изразява се становище, че проведеното некачествено разследване е довело до липса на доказателства за съставомерните признаци на това престъпление. Обръща внимание на това, че се спори относно вида на телесната повреда, от която е починал М. Т..

Частния обвинител К. А., в съдебното заседание пред САС поддържа казаното от нейния повереник. Тя и семейството ѝ не са съгласни с условната присъда на убиеца на брат ѝ. Заявява, че на никой животът не е толкова евтин. Семейството ѝ не може да живее нормално от този ден. Прави се искане за ефективно наказание, за справедливост.

Частните обвинители А. М. А. и Г. К. А. са редовно призовани за съдебното заседание, но не се явяват и не вземат становище.

В съдебно заседание пред САС, представителят на Софийска апелативна прокуратура посочва, че не е бил подаден протест срещу постановения съдебен акт. Изразява се съгласие с дейността на съда по избор на диференцираната процедура, при която е протекло съдебното заседание. Намира, че присъдата е законосъобразна в осъдителната и санкционната част.

Защитата на подс.Т. – адв.Н. в съдебно заседание пред САС, моли да бъде потвърдена изцяло присъдата на първия съд като правилна и законосъобразна. Счита, че съдът задълбочено е обсъдил и анализирал доказателствения материал в неговата съвкупност и правилно приложил материалния и процесуалния закон. Посочва, че жалбата срещу съдебния акт е неоснователна. Навежда довод, че законодателят е предвидил правото на подсъдимия да избере реда, по който да се гледа делото и това негово право е неотменимо и не може да се отменя по желание на частното обвинение. Обръща внимание, че частното обвинение се е запознало с доказателствения материал още на досъдебното производство, но не е направило искания в насока събиране на доказателства и за изготвяне на нова съдебно-медицинска експертиза. Първоинстанционният съд задълбочено е обсъдил доказателствения материал в тази насока. Моли да бъде потвърдена изцяло присъдата на първоинстанционния съд.

Подс. Ж. Т. в съдебно заседание пред САС заявява, че поддържа казаното от защитника си. Съжалява за случилото се и твърди, че никога не е предполагал, че може да се стигне до такова нещо с пострадаА.я. РеА.зирайки правото си на последна дума, подс. Т. моли да бъде потвърдена присъдата на първоинстанционния съд.

Софийски апелативен съд, като взе предвид жалбата, като прецени становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с атакуваният съдебен акт и с материА.те по делото по силата на служебната проверка, намери за установено следното:

Първостепенният съд установил следната фактическа обстановка:

Производството по делото е протекло по реда на Глава XXVII от НПК, чл.371 т.2 от НПК, при която подсъдимият е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за тези факти. Първостепенният съд, съобразно предвидения процесуален ред с определение е обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанието, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Подсъдимият Ж. М. Т. е роден на *****г. в гр.***, българин, български гражданин, с постоянен адрес: гр.***, кв.“****“ №***, с адрес по местоживееене: гр.***, кв.“Д. М.“ №***, със средно образование, неженен, работи в „Евро импекс“ ЕООД, с ЕГН *****.

На 10.09.2021г. около 22,30-23,00 часа, подс. Ж. Т. заедно с майка си св.С. Р., баща си св.М. А. и приятелката си св.М. М., отишли до денонощен магазин, находящ се на адрес гр.София, ж.к.“Дружба“, на кръстовището между ул.“Димитър Пешев“ и бул.“Искърско шосе“, откъдето си закупили питиета и цигари и седнА. да ги консумират на дървена маса на площадка пред магазина.

След около 20 минути, към тази група се присъединила и св.Ц. Н., която седнала на тяхната маса и разговаряли на общи теми. Малко след 00,00 часа на 11.09.2021г., при тази компания дошли св.Г. Б. и св.М. Й., както и две лица с неустановена самоличност, с лични имена „Д.“ и „Д.“. След кратък

разговор, новодошлите заедно с подс. Т. и неговата приятелка решили да се разходят до находящата се в близост пералня за химическо чистене, за да изпратят „Д.“ и „Д.“, след което подсъдимият, свидетелите М. М., Г. Б. и М. Й. се върна. обратно пред денонощния магазин, описан по-горе и седна. отново на дървената маса, на която все още седели родителите на подс.Т. и св.Ц. Н..

Междувременно, на съседна висока маса, тип „буре“, стояли прави св.Р. Х. и пострадА.я Т. М., които пиели бира и били във видимо нетрезво състояние. В един момент, пострадА.ят отишъл до св.Ц. Н., насочил мобилния си телефон към нея и настоявал тя да разговаря с непознато за нея лице, което било на линия на телефона му /по-късно установено като св.Б. С./. Св.Н. се опитвала да се противопостави на действията и изискванията на пострадА.я, като му казала, че не желае да я снима, както и че не желае да разговаря с непознати, но М. продължил да настоява. Това довело до възникване на конфликт, в който се намесил и св. М. А., който влязъл в словесно пререкание с пострадА.я М. и го отпратил на масата, на която седял. Последният първоначално се върнал при св. Р. Х., който продължавал да стои до описаната висока маса, но след малко, около 00,50 часа на 11.09.2021г. се върнал при св.М. А. и продължил спора с него.

При тази ситуация, подс. Ж. Т. застанал между каращите се /Т. М. и св.М. А./, и когато решил, че спора е ескА.рал, нанесъл силен юмручен удар с юмрука на дясната си ръка в областта на лявата страна на лицето на пострадА.я, вследствие на което пострадА.ят М. загубил равновесие, паднал назад върху терена под него, като ударил тила на главата си, откъдето започнало силно кръвотечение, а той престанал да реагира. В този момент всички присъстващи започна. да оказват първа помощ на пострадА.я, включително и подсъдимия и неговия баща, а св.В. Х. /продавачка в денонощния магазин/, уведомила за случилото се на Национален телефон „112“.

Пристигна.те на място лекари от ЦСМП констатирА. смъртта на Т. М..

В 05,00 часа на 11.09.2021г., подс.Т. бил задържан от органите на СДВР въз основа на заповед за задържане за срок от 24 часа, след като напуснал местопрестъплението заедно с приятелката си.

По делото била изготвена съдебно-медицинска експертиза относно

причината за смъртта на Т. М.. В заключението било посочено, че причина за смъртта на М. е закрыта черепно-мозъчна травма, довела до бързо развитие на компресионен синдром с притискане на мозъчните структури и потискане на дейността на централната нервна система. Травматичните увреждания са получени при удари с или върху тъпи предмети, като травмите в областта на лицето и тилно са директни, а контузиите на мозъка са индиректни травми. Травмата в областта на лицето отговаря да е получена при ударно въздействие на твърд тъп предмет с приблизително овална ограничена контактуваща повърхност, а травмите тилно вдясно и в областта на десния лакът отговарят на получаване при падане на терен. Директните травми в областта на лицето представляват временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Според заключението на СМЕ по писмени данни, мекотъканните травми на главата в окосмената част и по лицето /разкъсно-контузна рана и подкожен хематом тилно вдясно, разкъсно-контузни рани, оток и кръвонасядания на горната устна вдясно, кръвонасядане на долната устна вляво/, както и счупването на носните костици без разместване на фрагментите, без необходимост от хирургическа намеса в случай на преживяемост, осъществява медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Установено е било също така, че към момента на смъртта, пострадаА.ят М. е бил повлиян от етилов алкохол с гранична концентрация между лека и средна степен на алкохолно опиване.

В хода на досъдебното производство била изготвена и комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на подс. Т., според заключението на която, интелектът му е в ниските граници на нормата, без данни за вроден или придобит интелектуален дефицит, психопатия, злоупотреба с алкохол или наркотични вещества, като към инкриминираната дата е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

Въззивната инстанция, след като извърши и собствена проверка на доказателствените материА., събрани на досъдебното производство намери, че крайният извод, обективиран в мотивите на първостепенния съд за

подкрепеност на признанието на подс.Т., направено по реда на чл.371 т.2 от НПК е правилен и той се налага въз основа на преценка за вА.дно събраните на досъдебното производство доказателства. В тази връзка, следва да се посочи, че по отношение на авторството на деянието и механизма на неговото извършване, освен направеното самопризнание е нА.це и кореспондираща информация, съдържаща се в косвените доказателства, подкрепени и от заключението на изготвената и приета съдебно-медицинска експертиза. Това е достатъчно за категоричното обосноваване на направеното самопризнание и за потвърждаване на фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и аргументиращи съставомерността на деянието.

Описаната фактическа обстановка, съдът приел за несъмнено установена въз основа на гласните доказателства, които били приобщени в процеса, посредством самопризнанието на подс. Т. по реда на чл.371 т.2 от НПК и прочитането им, чрез обясненията му, дадени на досъдебната фаза, чрез показанията на св.М. М., св.М. Й., св.В. Х., св.С. Р., св.Р. Х., св.М. А. и св.Г. Б.. Тези показания са последователни, логични и непротиворечиви, поради което и съдът им е дал вяра. Първостепенният съд е подхождал внимателно към обясненията, дадени от подсъдимия, като е съобразил, че те освен доказателствен източник, представляват и средство за защита. Изхождайки от този основен принцип, първият съд е кредитирал обясненията, които подс. Т. е дал, след като е било установено, че те кореспондират и са подкрепени от показанията на описаните по-горе свидетели.

Отчетени са били от първия съд и близките отношения между част от свидетелите – св.М. А., св.С. Р., св.М. М. и подсъдимия Т.. Съобразявайки тази особеност, първият съд установил едноточност и последователност в техните показания по отношение на основните факти, предмет на доказване – нарастването на напрежението между двете съседни компании, местоположението на пострадаА.я, св.А. и подсъдимия Т. един спрямо друг непосредствено преди удара, обръщането на подс. Т. към пострадаА.я и нанасянето на удар с дясната ръка в лицето му, в резултат на което пострадаА.я М. паднал на земята и получил фаталната закрыта черепно-мозъчна травма. Всяко от посочените по-горе лица е описало тези факти от своята гледна точка, след употребен алкохол, но са били констатирани едни и същи възприятия. Например, заявеното от св.Р., св.М. и подсъдимия, независимо от субективната емоция, не се различава от изложеното от св.М.

Й. и не се опровергава от показанията на когото и да било /вкл. отчасти и от св.Р. Х., който не е видял самия удар/.

Известни защитни елементи, първият съд е видял в показанията на св.А., което е обяснимо с оглед обстоятелството, че е баща на подсъдимия Т., но и поради активното му участие в скандала. Тези показания обаче не опровергават фактическата обстановка, установена от прокуратурата и съда. Например, св.А. не е споделил за нанесен удар с ритник на пострадА.я след падането му, което е било установено от показанията на независимите свидетели Г. Б. и Ц. Н. и от двете видео-технически експертизи. От друга страна, именно св.А. се е опитал заедно с подсъдимия да окаже първа помощ на пострадА.я, макар и безуспешно. Нанасянето на удар с крак върху вече падналото лице М. от страна на св.А. не е в причинна връзка с предмета на делото, но безспорно е арогантна и укорима постъпка.

Въззивната съдебна инстанция установи, че самопризнанието на подс. Т., дадено пред съда, напълно кореспондира със съдържанието на протокол за оглед на местопроизшествие от 11.09.2021г. /т.1, л.56-58 от д.п./, протокол за оглед на труп с фотоалбум от 13.09.2021г. /т.1 л.60-67 от д.п./, протокол за освидетелстване на подсъдимия /т.1 л.59 от д.п./, фиш за оказана спешна медицинска помощ на пострадА.я /т.2 л.7 от д.п./, заповед за задържане на подсъдимия за 24 часа по ЗМВР /т.2 л.143 от д.п./, акт за смърт №0713/14.09.2021г. на пострадА.я Т. М. /т.2 л.168 от д.п./, удостоверение за съпруг и родствени връзки и удостоверение за наследници /т.2, л.169,164/, писмо от Дирекция „НС 112“, Районен център 112, гр.София /т.2, л.159 от д.п./, справка за трудовите договори, сключени от подс. Т. /т.2, л.147-151 от д.п./, протоколи за доброволно предаване от св.Г. И. /т.1 л.85 и 89 от д.п./, протокол за доброволно предаване от св.Х. и от св. А. /т.1 л.81 и 85 от д.п./.

Установено било необремененото съдебно минало на подс. Т. от приложената справка за съдимост на досъдебното производство, както и в хода на съдебното следствие.

Доказателствен източник относно психическото състояние на подс. Ж. Т. и липсата на основания за преценка на физиологичен или патологичен афект /силно раздразнение/, уплаха или смущение, се съдържа в заключението на изготвената на досъдебното производство /т.2 л.74-91/ комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза. Липсата на данни за алкохолно

опиване при подс. Т. е била обсъдена и съпоставена с показанията на разпитаните по делото свидетели от неговото обкръжение, а и от неговите обяснения.

Основателно е била дадена вяра на заключението на изготвената на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза на трупа на Т. М. с №776/13.09.2021г. /т.2, л.9-13 от д.п./, изготвена от д-р Б.. Следва да се посочи, че д-р Б. е извършила и аутопсията на пострадалото лице. Според експертизата, причината за смъртта на Т. М. е закритата черепно-мозъчна травма, довела до бързо развитие на компресионен синдром с притискане на мозъчните структури и потискане на дейността на централната нервна система, вкл. мозъчния ствол. Според експерта, травматичните увреждания са били получени при удари с или върху тъпи предмети, като травмата в областта на лицето и тилно са директни, а контузиите на мозъка са индиректни травми. Травмата в областта на лицето отговаря да е получена при ударно въздействие на твърд тъп предмет с приблизително овална ограничена контактуваща повърхност, а травмите тилно вдясно и в областта на десния лакът отговарят да са получени при падане на терен. Директните травми в областта на лицето представляват временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Тези констатации кореспондират и с онагледеното във фотоалбума за аутопсия на пострадА.я. Експертът е приел, че към момента на смъртта, пострадА.ят Т. М. е бил повлиян от етилов алкохол с гранична концентрация между лека и средна степен на алкохолно опиване, като смъртта е настъпила бързо, без М. да преработва емоционално болковия синдром.

Кредитирани са и заключенията на съдебно-химическата експертиза №А-639/2021г. от 16.09.2021г. /т.2 л.14 от д.п./, установили нА.чие на етилов алкохол по метода на газова хроматография в трупа на пострадА.я от 1,52 промила.

Дадена била от първостепенния съд вяра и на съдебно-медицинската експертиза по писмени данни /т.2 л.27-29 от д.п./ за пострадА.я М., съгласно заключението на която мекотъканните травми на главата в окосмената част и по лицето – разкъсно-контузна рана и подкожен хематом тилно вдясно, разкъсно-контузни рани, оток и кръвонасядания на горната устна вдясно, кръвонасядания на долната устна вляво, както и счупването на носните

костици без разместване на фрагментите, без необходимост от хирургическа намеса в случай на преживяемост, осъществява медикобиологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Съдът е приел като правилно и обективно заключението на извършената съдебно-техническа експертиза по Протокол №306-Ф/2021г. от 05.10.2021г. /т.2 л.36-43 от д.п./, която удостовери разговора между св.В. Х. и диспечер от тел.112.

Обсъдено и кредитирано относно крайните изводи на съда, било и заключението на видео-техническите експертизи по Протокол №155-Ф/2022 от 14.09.2022г. /т.2 л.47-53 от д.п./, което удостоверило съдържанието в преносима флаш памет, черно-бяла с надпис „Danfos“, предадена с протокол за доброволно предаване от 11.09.2021г. от св.Г. И., с което се потвърждават показанията на описаните по-горе свидетели и обясненията на подс. Т., че с дясната си ръка, лице от видимо мъжки пол е нанесъл удар в главата на лице от видимо мъжки пол, за които въз основа на събрания доказателствен материал, съдът направил извод, че са именно подсъдимия и пострадаА.я. С частична доказателствена стойност, съдът приел онагледеното във видео-техническа експертиза по Протокол №188-Ф/2022 от 14.10.2022г., възпроизвела части от падането на пострадаА.я Т. М. на земята /т.2 л.59-68 от д.п./.

Обсъдено е било от първостепенния съд, обстоятелството, че подс. Т. е напуснал местопроизшествието заедно с приятелката си св.М. М., което е било установено и от обясненията на подсъдимия и от показанията на св.А. Г., но това поведение не се намира в причинно-следствена връзка с настъпилата смърт на пострадаА.я М..

Следва да се отбележи, че в производството по Глава XXVII от НПК, съдът е длъжен да извърши проверка за това дА. и доколко признанието на фактите от страна на подсъдимия се потвърждава от събраните по делото доказателства. Когато съдът установи, че признанието е подкрепено с достатъчно доказателства, той няма право да откаже разглеждане на делото по този ред. Съгласно ТР №1/06.04.2009г. по т.д.№1/2008г. на ОСНК на ВКС, не се изисква пълна безпротиворечивост на доказателствения материал. Незначителните противоречия в съдържанието на доказателствените източници, при нА.чие на други такива, които подкрепят направеното

признание, позволяват да се приеме, че са покрити изискванията на чл.372 ал.4 от НПК, в какъвто смисъл има трайна съдебна практика. Такъв е и настоящият случай, като първият съд е установил, че признанието на подс. Т. е подкрепено от събраните на досъдебното производство доказателства. Контролната съдебна инстанция, извършвайки собствена преценка на доказателствената съвкупност, напълно споделя направените от първостепенния съд изводи.

При така описаната и приета фактическа обстановка, и настоящата съдебна инстанция счита, че от обективна и субективна страна подс. Ж. Т. е осъществил състава на престъпление по чл.124 ал.1 пр.3 от НК, като на 11.09.2021г. около 00,50 часа, на площадка пред денонощен магазин, находящ се на адрес: гр.София, ж.к.“Дружба“, на кръстовището между ул.“Димитър Пешев“ и бул.“Искърско шосе“, причинил смъртта на Т. А. М. по непредпазливост, вследствие на умишлено нанесена лека телесна повреда, като ударил с юмрук, с дясната си ръка пострадалия в областта на лицето от лявата му страна, с което му причинил разкъсно-контузни рани, оток и кръвонасядания в горната устна вяво, кръвонасядане на долната устна вяво, счупване на носните кости без разместване на фрагментите и кръвонасядания на меките тъкани на лицето в дълбочина, представляващи временно разстройство на здравето, неопасно за живота, като ударът е довел до падането на Т. М. на земята, при което, удряйки главата си в областта на тила, е получил закрыта черепно-мозъчна травма, изявена морфологично с масивни субдурален и субарахноиден кръвоизливи, мозъчни контузии челно и теменно вяво, довели до бързо развитие на компресионен синдром с притискане на мозъчни структури и потискане на дейността на централната нервна система, включително мозъчния ствол, довели до смъртта на Т. М..

Частните обвинители, чрез своя повереник правят възражение и пред настоящия съд относно правната квалификация на деянието и по-конкретно относно това дали умишлено причинената телесна повреда, от която е настъпила смъртта е лека или средна, което респективно влияе върху правната квалификация, както и до размера на възможното наказание. В случая повереникът счита, че не е било изяснено дали е имало счупване на носните кости без разместване на фрагментите или счупване с разместване, поради което са били направени пред първия съд доказателствени искания. За прецизност, следва да се отбележи, че при огласено от първия съд

разглеждане на делото по искане на подсъдимия по реда на Глава 27 от НПК, не се допуска събиране на доказателства. По дела от общ характер, прокурорът е този държавен орган, на който конституционно и съгласно НПК е възложено правомощие да формулира обвинението както като факти, така и като правна кВА.фикация. По тази зададена рамка се развива наказателното производство, по нея се защитава обвиняемия и се произнася съдът. Стриктно са изброени случаите, при които държавното обвинение в съдебно заседание може да промени тезата си в процесуален или материалноправен аспект. Необходимо е също така да се уточни, че частното обвинение поначало е зависимо от позицията на държавното обвинение, като изключение е посочено в чл.287 ал.5 от НПК. Съдът няма правомощия да указва правната кВА.фикация, а е задължен да установи обективната истина, но в рамките, очертани от държавното обвинение в обвинителния акт. Съдът може да излезе извън тези рамки, само при съществено нарушение на процесуалните правила на досъдебното производство, което е довело до ограничаване правото на защита, включително и на пострадА.я. В тези случаи, съдията-докладчик от първостепенния съд може да върне делото на прокурора, но без да може да му дава указания за правилното приложение на материалния закон. В досъдебното производство, пострадА.ят разполага с процесуални възможности да постигне кВА.фикация на деянието според фактите и вижданията си за приложимото право. Когато обвинението е внесено в съда, то и съдът, и пострадА.ят са ограничени от обвинителния акт и съдът следва да приложи правото, очертано от установените факти - в случая подкрепените от доказателствата и признати от подсъдимия факти от обвинителния акт при провеждано съкратено съдебно следствие.

По направените от частните обвинители възражения, въззивната съдебна инстанция счита, че е бил даден ясен и категоричен отговор от вещото лице д-р Б., която е извършила аутопсия на пострадА.я Т. М., а впоследствие е изготвила и съдебно-медицинска експертиза по писмени данни /т.2 л.27-29 от д.п./. Настоящата съдебна инстанция намира, че категоричен отговор е бил даден от експерта при изготвянето на съдебно-медицинската експертиза, където д-р Б. е посочила, че е нА.це **„счупване на носните костици без разместване на фрагментите, без необходимост от хирургическа намеса в случай на преживяемост“**. Въззивната съдебна инстанция няма никакви основания да се съмнява в обективността, безпристрастността и

компетентността на вещото лице, изготвило съдебно-медицинската експертиза. Въз основа на събрания доказателствен материал, включително протоколът за извършена аутопсия на пострадаА.я, а също така и заключението на съдебно-медицинската експертиза, държавното обвинение обосновано е приело, че умишлено нанесената му телесна повреда е лека, което контролната съдебна инстанция намира за правилно. Поради тези съображения, настоящия съд не може да сподели доводите, изложени от повереника на частните обвинители.

Правилно е посочил първият съд, че при непредпазливото убийство по чл.124 ал.1 от НК има два разнородни по характер резултата от деянието – основен е телесната повреда, която може да е тежка, средна или лека, и допълнителен – смъртта на жертвата. Изпълнителното деяние се изразява в причиняване на телесна повреда, което е въздействие върху човешкия организъм и уврежда здравето на жертвата, без само по себе си да води до смъртен изход. По-отдалеченият и по-тежък резултат се намира в пряка и непосредствена причинна връзка с настъпилото увреждане на здравето, което води до усложнения в здравословното състояние на пострадаА.я, приключващ със смъртта му. Важно е да се отбележи, че причинната връзка между изпълнителното деяние и настъпилата като краен резултат смърт е косвена и опосредствана от умишлената телесна повреда и деецът носи отговорност по чл.124 ал.1 от НК в зависимост от вида на причинената телесна повреда. Тази телесна повреда е това обективно явление, без което по-далечният и по-тежък обществен опасен резултат въобще не би настъпил. В конкретният случай, подс. Т. е нанесъл умишлено лека телесна повреда на пострадаА.я М. и по непредпазливост причинил смъртта на последния. По-горе бяха изложени конкретните факти на деянието. Подс. Т. е ударил пострадаА.я М. с юмрук по лицето, което действие е осъществил при пряк умисъл и му е причинил лека телесна повреда, нанасяйки юмручен удар с дясната си ръка, пострадаА.я в областта на лицето от лявата му страна, с което му причинил разкъсно-контузни рани, оток и кръвонасядания в горната устна вяво, кръвонасядане на долната устна вяво, счупване на носните кости без разместване на фрагментите и кръвонасядания на меките тъкани на лицето в дълбочина, представляващи временно разстройство на здравето, неопасно за живота, като ударът е довел до падането на Т. М. на земята, при което е получил закрыта черепно-мозъчна травма, изявена морфологично с масивни субдурален и

субарахноиден кръвоизлив, мозъчни контузии чело и теменно вляво, довели до бързо развитие на компресионен синдром с притискане на мозъчни структури и потискане на дейността на централната нервна система, включително мозъчния ствол, довели до смъртта на Т. М.. Ето защо, подс. Т. е подведен под наказателна отговорност за извършено престъпление по чл.124 ал.1 пр.3 от НК.

Въззивната съдебна инстанция споделя изводите на първия съд относно субективната страна на деянието. Подс. Т. е действал с пряк умисъл за причиняване на леката телесна повреда, а по отношение на причиняването на смъртта на пострадаА.я М. е действал непредпазливо. Това се доказва и от факта, че подс. Т. е нанесъл само един единствен удар с ръка в лицето на пострадаА.я, което е довело до причиняване на лека телесна повреда и този резултат е бил желан от подсъдимия. От този удар, пострадаА.ят е паднал назад на земята и това е поставило началото на причинно-следствения процес, довел до смъртта му. Този общественоопасен резултат не е бил съзнаван от подс. Т., макар същият да е бил длъжен да го предвиди.

Въз основа на тези доводи, правилно и съобразено с безспорно установените факти, първостепенният съд е признал подс. Ж. Т. за виновен в извършване на престъплението по чл.124 ал.1 пр.3 от НК.

При определяне на вида и размера на наказанието на подс. Т., решаващият съд е взел предвид всички обстоятелства, относими за неговата индивидуА.зация, както и факта, че производството е протекло по реда на Глава XXVII от НПК, чл.371 т.2 от НПК. Съобразно нормата на чл.58а ал.1 от НК, при постановяване на осъдителна присъда, в случаите по чл.373 ал.2 от НПК, съдът определя наказанието „лишаване от свобода“, като се ръководи от Общата част на НК и намалява така определеното наказание с 1/3 /една трета/. Подс. Т. е признал изцяло фактите, посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и след установяване, че това признание се подкрепя от събрания доказателствен материал, съдът е постановил определение, че няма да събира други доказателства, а ще ползва събраните на досъдебното производство. Съобразявайки тези обстоятелства, правилно първият съд е приложил разпоредбата на чл.58а ал.1 от НК и при съобразяване с изискванията на чл.58а ал.4 от НК.

Законодателят е предвидил наказание за престъпление по чл.124 ал.1 пр.3

от НК „лишаване от свобода“ в размер до 5 /пет/ години.

Като смекчаващи вината обстоятелства за подс. Т., първият съд е приел чистото му съдебно минало, младата му възраст, искрено изразеното съжаление за случилото се, оказаното съдействие на разследващите като дал обяснения, опита да окаже помощ /макар и неуспешна/ на пострадаА.я, обстоятелството, че очаква дете от приятелката си.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства, съдът приел бягството от местопрестъплението, без значение от мотивите за това, употребеното количество алкохол, силата на нанесения удар на пострадаА.я, липсата на правилна преценка за състоянието на пострадаА.я, който също бил употребил алкохол.

При обсъждане на изложените обстоятелства, съдът правилно приел, че в случая не следва да са прилагат разпоредбите на чл.58а ал.4 вр.чл.55 ал.1 т.2 б.Б от НК, тъй като е задължен да приложи чл.55 ал.1 от НК и да определи на подсъдимия по-лекото по вид наказание, само когато констатира, че са наА.це многобройни и изключителни смекчаващи вината обстоятелства и когато установи, че и най-лекото предвидено наказание би се явило несъразмерно тежко. В конкретния случай, първият съд не е установил многобройни или изключителни смекчаващи вината обстоятелства и такива, които да водят до определяне на по-леко наказание от „лишаване от свобода“. Поради това, съдът е определил наказание съобразно нормата на чл.373 ал.2 вр.чл.372 ал.4 вр.чл.371 т.2 от НПК вр.чл.58а ал.1 вр.чл.54 от НК, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години. Това наказание, съдът намА.л с 1/3, съобразно нормата на чл.58а ал.1 от НК, при което като краен резултат се получило наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години.

Установявайки, че са наА.це предпоставките на осн.чл.66 ал.1 от НК, съдът отложил изтърпяването на това наказание с изпитателен срок от 5 /пет/ години, считано от влизане на присъдата в сила, като преценил, че отлагане в такъв именно срок би изиграло своята поправителна и превантивна роля и би се въздействало върху подс. Т. в нужната степен, без да се налага изолирането му от нормалната семейна, работна и социална среда и въдворяване в пенитенциарно заведение.

За определяне на такова по вид и размер наказание, съдът е взел предвид индивидуалните особености и способности на дееца и е преценил, че в този

случай следва да се акцентира върху индивидуалната превенция.

Въззивната съдебна инстанция намира този размер за справедлив и адекватен на подробно описаните обстоятелства, относими и подлежащи на обсъждане при определяне на съответното наказание и счита, че не са налице основания то да бъде коригирано. И по повод на това наказание, настоящият съд не споделя възраженията на поверениците на частните обвинители за увеличаване на размера му. В тази връзка не следва да бъде подминат и факта, че инициаторът за възникнал конфликт между подсъдимия Т. и пострадалия М., е именно последният, който след употреба на алкохол е отишъл при св.Цв.Н., насочвайки мобилния си телефон към нея и настоявайки да разговаря с непознато за нея лице. И независимо, че бил отпратен двукратно – веднъж от свидетелката и втори път от св.М. А., пострадалия М. отново се върнал и продължил спора си с последния.

При всеки отделен случай, следва да се съобразява конкретната обстановка, характеристиките на извършеното деяние, на настъпилите последици, но и на дееца и да се държи сметка за справедливо отмерване на санкцията, така че да може да се повлияе на наказателноотговорното лице, но и на останалите членове на обществото. Това означава, че наказанието не бива да бъде снизходително, но и не бива да бъде свръх тежко, за да може да се изпълнят, целите, които са заложи в закона.

Въззивната съдебна инстанция счита, че при индивидуализацията на наказанието, решаващият съд е взел предвид всички важни и необходими за точна преценка факти и е отмерил правилно и законосъобразно наказанието по отношение на подс. Т., като счита, че с такава по вид и размер санкция биха се постигнали целите, визирани в чл.36 от НК. След запознаване с посочените факти и обстоятелства, настоящия съд не намери основания за коригиране на санкцията, поради което и в тази част жалбата на частните обвинители следва да бъде оставена без уважение.

Първостепенният съд е дал подробен и мотивиран отговор на всяко едно от възраженията, както на частните обвинители и техния повереник, така и на подсъдимия и защитата му. Задълбочено и с необходимата прецизност са били обсъдени всички необходими факти, въз основа на които е изяснена фактическата обстановка, доказателствата, послужили за изграждане на правните изводи и обстоятелствата, от значение за определяне на вида и

размера на наложените наказания.

Правилно, при този изход на делото са оставени в тежест на подс. Т. направените по делото разноси.

Правилно съдът се е произнесъл и по отношение на веществените доказателства по делото.

При извършената цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт настоящата съдебна инстанция не намери допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон от първостепенния съд.

По изложените съображения и на осн.чл.334 т.6 вр.чл.338 от НПК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №79 от 09.05.2023г., постановена по нохд № 548/2023г. по описа на Софийски градски съд, Наказателно отделение, 5-ти състав.

Решението подлежи на обжалване и протест в 15 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____